

VIIKON SANA

22.9.2019 Arja Kalliopaasi, kappalainen

KIITOLLISINA

Sanotaan, että silloin kun olemme iloisia ja tyytyväisiä, emme muista kiittää. Ja silloin kun olemme alavireisiä ja väsyneitä, emme jaksa kiittää. Onko niin, että vain yksi kymmenestä kiittää tänäkin aikana, vai kiittääkö enää yksikään?

Mitä meissä saa aikaan kiitosvirren kuuleminen? Onko se vain sanahelinää vai tavoittaako se meissä syvempiä tunteja? Virressä 462 laulamme: ”Soi kunniaksi Luojan, nyt virsi kiitoksen, tuon kaiken hyvän tuojan ja suojan ainaisen”.

Virren sanoin annamme kunnian ja kiitoksen Jumalalle kaikesta siitä hyvästä, jonka olemme saaneet elämässämme. Ajattelemmeko todella niin syvällä mielessämme vai haihtuuko ajatus jonnekin pian kuulemisen jälkeen.

Tässä maailmassa tapahtuu koko ajan. Tapahtuu paljon sellaista, mikä saa meidät kyselemään, miksei Jumala lopeta kärsimystä, tuskaa, ahdistusta ja rakkaudettomuutta, vaikka on Kaikkivaltias. Monen usko joutuu siinä vaiheessa kovalle koetukselle. Usko voi joutua koetukselle monistakin eri syistä.

Elämässä voi kokea epäonnea ja epäonnistumista niin monella tavalla. Virressä 462 laulamme edelleen: ”Hän onneen meidät ohjaa ja aikaan vaikeaan”. Jumala ei järjestä meille vaikeuksia, mutta hän sallii meidän joutua elämässämme vaikeuksiin ja kärsimyksiin. Se on meille ihmisille vaikea ajatus.

Mutta entä siinä tilanteessa, kun asiat ovat niin hyvin, että meillä on syytä kiittää, mutta se vain unohtuu. Kiitos jää elämän sisältöjen ja rutiinien varjoon. Jeesus on auttanut monia ihmisiä. Hän on tehnyt hyvää erityisesti monille elämän haavoittamille ja toisten hylkäämille.

Sitten on niitäkin, jotka tulevat kosketusetäisyydelle vain sanaa pyytäen. Tällä kertaa Jeesusta lähestyy pieni joukko. Nuo ihmiset korottavat äänensä ja huutavat: ”Jeesus, opettaja, armahda meitä”. Jeesus tuntee ne, jotka tarvitsevat armahtamista.

Hän kuulee armahtamista kaipaavan rukouksen. Hän kuulee meitä. Virsi 462 jatkuu: ”Sen rakkauden pohjaa ken pystyy koskaan tutkimaan?”. Aikanaan paratiisin tilassa ennen syntiinlankeemusta ihmisen ei tarvinnut pyytää Jumalalta armahtamista. Ihmisen ei myöskään tarvinnut odottaa Jumalalta ihmetekoja, sillä ihmeitä ei tarvittu siinä merkityksessä, kun sanan ymmärrämme.

Evankeliumissa kymmenen spitaalista saivat kokea ihmeen sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta vain yhdelle heistä se merkitsi jotain enemmän kuin pelkkää fyysistä parantumista. Yhdeksän muuta olivat parantuneet, mutta eivät välttämättä pelastuneet.

He olivat saaneet kokea Jumalan avun vaikeuden keskellä, mutta eivät välttämättä olleet saaneet kokea Jumalan armahtamista. Nuo yhdeksän muuta eivät palanneet kiittämään ja ylistämään Jumalaa.

Jumalaan luottavalle Jeesuksen pelastustyöhön turvautuvalle virren 462 viimeinen säkeistö on sydämen rukous: ”Siis kiitos, Herra taivaan, kun lahjas meille toit ja päivän työhön, vaivaan taas puhtaan leivän soit. Suo, että ilomielin myös jaamme leipämme ja sydämin ja kielin sua lakkaamatta kiitämme”.